

fujnak a néma harsonák

a hívószó még kottafej se
egy őserdőnyi hallgatás
ha dől a törzs a nagy kopáron
nem hallja túl a hóhatáron
nem csattan ferde fényű fejsze
nem jelzi tompa puffanás

fenn a tetőn akik kiérnek
a pillanat félelme késve
ha kezdet az az érzés
nagy indulatban körbe néznek
a fennsík horizonttalan
rettenetes ígérkezésnek
nyújtózik ott a hontalan
köröskörül az égi képek
a láthatatlan méretés
és nyúlna fel a karja nő még
fujnak a néma harsonák

lehúnyt fejek parittyafényben
az elveszített védelem
ha nőnek állnak állva lépnek
feltámad mind a négy elem
de nyugözve elengedetlen
a tépázott homlokvonal
feltörve ötödik pecsétnek
tanuk fehéren színre lépnek
fujnak a néma harsonák

*Hagyatékból közölt verseivel köszöntjük a 100 éve született költőt. (Köszönjük Tábor Ádámnak!)

52 kezdettelen

várat magára a kimondhatatlan
egy földbe döngölt erdő illatoz
rejtelmes akna minden bonthatatlan
minden egész egy törtet visszahoz
csak hangvilágban él már ami él
csak fénymezőben égnek áramok
a földi lét szíve feloldhatatlan
egy szemsugár az égre vágatott

olvasni késő embernek a jelent
mert percről percre elmúltat talál
utólér-e egy kezdettelen
vagy látja-e mikor lát hogy hol áll?

a kérdőjel a végső pont a létben
vagy vannak szárnyröpítő válaszok?
talált irányon mindig újra értem
a sorsom az hogy kérdezni vagyok
válaszul égsz a szikrapillanatban
feltör az erdő lombosan ragyog
sziklán moha egy szálló virradatban
és vetve már a holnapi magok